

stojno preživetje potrebovali dohodek od kake dopolnilne dejavnosti, pa jim za ta korak manjka znanja in poguma, starejšim, ki zaradi nižje izobrazbe na delovnem mestu niso imeli stika s sodobno komunikacijsko tehnologijo in jim manjka temeljno znanje ali pa so na tem področju popolnoma zastali. In še več: eden od programov je na primer izrecno namenjen najmanj izobraženim delavcem v podjetjih, ki jim je mar za razvoj vseh svojih zaposlenih, drugi ljudem, ki bi želeli dokončati nedokončano šolanje (na primer osnovno ali poklicno šolo). Oblikovan je tudi poseben program, ki ga obiskujejo starši s svojimi otroki, ki imajo težave pri učenju, ki so jih povzročili primanjkljaji v pismenosti in strategijah učenja ali sploh dojemanja vloge učenja v šoli. Prav tako pa obstaja program za odrasle ljudi s posebnimi potrebami, ki je namenjen izboljševanju njihove osebne kondicije za kakovostno preživljanje vsakdana (cf. Javrh 2011).

Javna sredstva za izvedbe teh programov so posebej zagotovljena, zato ni vseeno ali so dejanski udeleženci programov resnično tudi ustrezni pripadniki ranljivih skupin, ki jih programi želijo doseči. Določila pogojev za vstop v te programe so sicer precej ohlapna, a to naj učiteljev ne bi odvezovalo njihovega truda in etične odgovornosti, da pridobijo ustrezne udeležence. Dosedanja praksa je pokazala, da je zelo pomembno, da je v posamezni skupini, kjer se program izvaja, večina udeleženih dejansko iz ustrezne ciljne skupine. Ustrezna ciljna skupina, po kateri je program ukrojen, ustvarja pogoje tudi za učitelja, da vsebine lahko izvede in doseže začrtane cilje.

Rezultati dosedanjih izvedb programov potrjujejo izreden pomen in učinke načrtne skrbi za doseganje spodbudne izobraževalne izkušnje udeleženih, izboljševanje samopodobe in razvoj življenjske vizije manj izobraženih odraslih, ki so se v program vključili. Analiza pa je pokazala, da so največje spremembe potrebne prav v programih temeljnega usposabljanja učiteljev, ki delajo z ranljivimi skupinami. Podatki iz prakse so namreč pokazali, da učitelji potrebujejo večjo usposobljenost za nenehno preverjanje potreb ciljne skupine oziroma nagoovorjenih udeležencev programov. S tem je povezana kakovost izvedbe programa – učitelj s svojim razumevanjem potreb udeleženih je njen temeljni nosilec. Potrebe udeležencev se korenito spreminjajo, zato se učitelji pri delu z ranljivimi ciljnim skupinami ne morejo več zanašati zgolj na predhodne izkušnje, četudi je teh veliko in so že vrsto let delali na tem področju. Tudi se ne morejo zanašati na temeljno znanje, ki so ga pridobili tekom usposabljanja. Primerjalni empirični podatki (cf. Radovan v Javrh, 2011; pa tudi Mohorčič Špolar et al., 2011)